

HỒI THỨ CHÍN

THẦY TRÒ TRỞ MẶT !

Lôi Vân vừa chạy vừa kêu gào, chỉ trong thoáng cái chàng đã đi cách xa hai người ở phía sau. Chàng không cảm thấy kinh ngạc gì cả, là vì chàng không quay đầu lại nhìn. Chàng chỉ tức hận tại sao ân sư mình cũng như người khác, không hồi nể gì hết mà lại định hạ độc thủ như vậy. Chàng tự biết xương bả vai của mình đã vỡ nứt trong hai ba tiếng đồng hồ không cứu chữa ngay thì cánh tay đó sẽ bị tàn phế...

Nhưng chàng không ngừng chân lại và cũng không nghĩ đến cách cứu chữa, mà trong đầu óc của chàng chỉ có thù với hận thôi.

Có một việc chàng rất ân hận, là trong lúc thần trí sắp mê sảng bỗng nghe thấy phía sau có tiếng người quát tháo. Tiếng đó quen thuộc lắm, nhưng chàng không quay đầu lại nhìn.

Nếu chàng quay đầu lại thì thể nào cũng trông thấy hai Trung Nhạc Chi Chủ mặt mũi giống hệt nhau, quần áo cũng giống nhau, chỉ khác ở như chỗ một người thì tỏ vẻ hoảng sợ, còn một người nữa là người ngừng chân ở chỗ eo núi hồi nãy.

Lúc ấy, người nọ lớn tiếng nói tiếp :

- Giới thực...lại có người dám mạo nhận lão phu...mà thay lão phu chế ngự môn đồ.

Người đó đã lướt tới trước mặt Âu Dương Tử, và giơ tay ra nhanh như điện chớp chớp vào mặt Âu Dương Tử một cái.

Âu Dương Tử vừa đã thương Lôi Vân hầu như mất hết sức phản kháng. Có lẽ vì y thấy người nọ vừa xuất hiện sợ hãi quá cũng nên?

Đột nhiên y cảm thấy bộ mặt mát hẵn và nhẹ nhõm vô cùng. Lúc ấy, y mới biết là xảy ra chuyện gì rồi liền toát mồ hôi lạnh ra.

Thì ra chiếc mặt nạ da người giống hệt Trung Nhạc Chi Chủ của y đã bị người nọ lột mất...

Đồng thời, bộ mặt thực của y cũng đã hiện ra liền. Thì ra y là Hàn Thiên Cô Tú Cổ Thất Đình, người đã cứu Lôi Vân một lần.

Nếu lúc này có Lôi Vân ở đây, chàng sẽ biết rõ sự thể ngay. Thì ra, Hàn Thiên Cô Tú nhân lúc chàng đang nghe lời sư phụ mà ra tay đả thương chàng, nhưng lúc này chàng đã mê man bất tỉnh ở chỗ cách đó ngoài năm dặm rồi.

Trong khi Lôi Vân mê man mà vẫn không quên được những chuyện đã xảy ra. Chàng nghiêng răng mím môi chửi rủa, ghét hận tất cả các người ở trên đời này.

Âu Dương Tử thực đã xuất hiện. Ông ta chỉ cảm thấy sự việc ở nơi đây thôi, chứ không nghĩ đến tâm lý của đồ đệ cứng mình hiện giờ như thế nào.

Hàn Thiên Cô Tú Cổ Thất Đình không ngờ việc làm của mình bị bại lộ nhanh chóng như vậy. Khi y trông thấy bộ mặt của Âu Dương Tử lạnh lùng như tiền, hai mắt như nổ lửa, y liền nghĩ ngay tới vấn đề đào tẩu luôn...

Lúc ấy, Âu Dương Tử hà tiện cả lời nói, người nhanh như một mũi tên, nhẹ nhàng phi tới, giở hết bình sinh công lực ra dồn vào song chưởng tấn công vào Cổ Thất Đình một thế mạnh như vũ bão.

Hàn Thiên Cô Tú là người trong nhóm Quan Ngoại Nhị Tú cũng không phải là tay tầm thường. Y vội nhảy ra ngoài xa ba thước để tránh né.

Nhờ vậy, mới tránh khỏi được thế công ấy của Âu Dương Tử.

Âu Dương Tử hai mắt đỏ như lửa, rú lên một tiếng thật dài, nhảy xổ lại tấn công tiếp. Hình như ông ta cố tâm giết chết cho kỳ được Cổ Thất Đình mới thôi.

Cổ Thất Đình công lực đã kém Âu Dương Tử một mức, mà trong lòng lại sợ hãi chỉ nghĩ cách đào tẩu thôi cho nên càng địch không nổi.

Trung Nhạc Chi Chủ tấn công huyệt chưởng đó. liền xoay chưởng giở pho Cô Hy Tuyệt Chưởng rất lợi hại ra tấn công liên tiếp. Chỉ trong nháy mắt, ông ta đã liên tiếp tấn công luôn ba tuyệt thế một lúc. Mỗi thế chưởng của ông ta đưa ra là có tiếng kêu “ùm ùm”, cát bụi bay mù mịt tức thì, không khác gì trời long đất lở vậy.

Hàn Thiên Cô Tú thấy Trung Nhạc Chi Chủ giở tuyệt thế ấy ra tấn công mình, biết sự thế rất nguy nan, nên y đánh liều cũng giở pho Hàn Cô Song Chưởng tuyệt kỹ của y ra để chống đỡ.

Trung Nhạc Chi Chủ lại rú lên một tiếng thật dài. Lúc này trong lòng của ông ta đã nóng như lửa thiêu, nên thế công của ông ta càng nhanh và mạnh hơn trước nhiều.

Hàn Thiên Cô Tú biết nếu muốn đào tẩu trong lúc này không thể nào thực hiện được. Xưa nay, y vẫn khét tiếng giang hồ là một tên rất狡 hoạt. Y thấy tình hình bất lợi như vậy, liền định tâm hỷ tiêu hao nội lực của địch thủ trước rồi mới nghĩ cách đào tẩu sau. Cho nên chưởng của y đưa ra hư nhiều hơn thực, và nhờ có bộ pháp quái dị tránh Đông né Tây để đối phó với thế công của Trung Nhạc Chi Chủ.

Một lát sau, hai người đã đấu hơn bốn mươi hiệp. Dù Hàn Thiên Cô Tú狡 hoạt đến đâu cũng toát mồ hôi ra như tắm, bước đi bắt đầu loạn xạ. Tình hình này chỉ trong giây lát nữa là y sẽ bị Âu Dương Tử đánh bại liền.

Vừa rồi, vì thấy một tấn thảm kịch và thấy đồ đệ mình bị Hàn Thiên Cô Tú định giết chết, Âu Dương Tử đã bực mình đến đầu óc choáng váng, nhưng khi ông ta tấn công được mười hiệp thì đầu óc đã bắt đầu tỉnh táo dần và đã biết Hàn Thiên Cô Tú định dùng kế để làm cho mình tiêu hao hơi sức. Ông ta không tấn công nhanh và mạnh như trước nữa, và chỉ từ từ giơ hai ngón tay ra nhằm các nơi yếu huyệt của đối thủ mà điểm tới.

Hàn Thiên Cô Tú thấy thế công của Trung Nhạc Chi Chủ đột nhiên chậm lại, y mừng rỡ khôn tả, không suy nghĩ gì hết, đột nhiên giơ mười ngón tay ra tung mình nhảy lên trên cao, nhằm đầu Âu Dương Tử tấn công xuống.

Âu Dương Tử thấy thế cười nhạt một tiếng rồi nghĩ bụng :

- Nếu người không nóng lòng cầu thắng thì người vẫn chưa để lộ điểm sơ hở này ra.

Nghĩ đoạn, ông ta trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, ngồi xụp xuống, giơ cao hai cánh tay, năm ngón tay bỗng chập lại rồi buông ra luôn.

Hàn Thiên Cô Tú thấy thế hoảng sợ đến biến sắc mặt, nhưng khi y hay biết thì đã muộn rồi. Người y ở trên cao đã giáng xuống, muốn nhảy lên để tránh né thì làm sao mà nhảy lên được? Vì vậy, y chỉ kêu gào được một tiếng rất thảm khốc rồi bắn tung ra ngoài xa. Khi rớt xuống mặt đất, chân nam đá chân xiêu liên tiếp lui năm sáu bước mới đứng vững được.

Âu Dương Tử hơi cau mày lại, từ từ đứng dậy, mồm thì quát bảo :

- Đã lâu năm, lão phu chưa giết một ai cả...Bước mau !

Nói xong, ông ta rầu rĩ nhìn những giọt máu vãi ở dưới đất với hai ngón tay cụt.

Thì ra vừa rồi khi Hàn Thiên Cô Tú đâm bổ xuống, hai tay của y vừa đụng vào hai tay của Âu Dương Tử, nên hai ngón tay giữa của y đã bị đứt và rơi xuống đất luôn.

Hàn Thiên Cô Tú đau quá, thần trí choáng váng. Âu Dương Tử nói gì y cũng không nghe thấy, riêng có hai tiếng “bước đi” là y nghe thấy rất rõ thôi. Y không dám ở lại nữa, nhịn đau quay người định đi. Ngờ đâu, Âu Dương Tử lại quát tiếp :

- Đứng yên !

Hàn Thiên Cô Tú hai chân tê tái, từ từ quay lại, tỏ vẻ van lơn với giọng run run nói :

- Vừa rồi đại hiệp chả bảo tôi bước đi là gì?...thì tôi đã nghe lời bước đi rồi...

Tuy y nói như vậy, nhưng trong lòng lại tự an ủi rằng :

- Quý hồ ta thoát chết phen này, thì du người có bắt ta gọi người là cha đi chẳng nữa, ta cũng nghe lời mà gọi ngay. Nhưng nếu ta thoát chết, thì người sẽ biết tay ta.

Âu Dương Tử nhìn xuống dưới chân Hàn Thiên Cô Tú, thấy có những vết máu đen, ông ta liền nghĩ bụng :

- Có lẽ y đã thương Vân nhi rồi...xem tình hình này thì thằng nhỏ chưa biết chừng còn bị tàn phế...

Nghĩ tới đó, ông ta lại quát bảo tiếp :

- Nếu Lôi Vân có mệnh hệ nào, thì lão phu không muốn giết cũng phải hủy diệt người ngay...

Hàn Thiên Cô Tú càng hãi sợ thêm, nhưng gượng cười đáp :

- Âu Dương huynh.... Đệ vốn dĩ có lòng tốt..

Y chưa nói dứt, Trung Nhạc Chi Chủ đã cười khẩy và đỡ lời :

- Người đừng nói nữa ! Hãy cho lão phu biết quần áo người đang mặc lấy ở đâu ra?

Ông ta đột nhiên bước lên một bước, nhặt cái mặt nạ da người của Hàn Thiên Cô Tú lên và hỏi tiếp :

- Mặt nạ này ở đâu ra?

Khi ông ta nhặt cái mặt nạ ấy lên xem, thấy chế tạo rất khéo léo, giống hệt mặt mình, cho nên lúc lên tiếng hỏi, giọng nói của ông ta rất khích động.

Hàn Thiên Cô Tú lạnh từ xương lạnh ra. Người y không run như trước nữa mà biến thành lão đảo. Vừa rồi y thấy Trung Nhạc Chi Chủ bảo y bước đi, y đã hớn hờ mừng rỡ. Ngờ đâu, bây giờ Trung Nhạc Chi Chủ không nói câu ấy nữa, mà lại hỏi y những vấn đề đó.

Dưới tình thế này, y biết không trả lời không được, và nếu trả lời thì Âu Dương Tử thế nào cũng không tha thứ cho...

Y lại toát mồ hôi lạnh và nghĩ tiếp :

- Nếu ta nói dối, chưa chắc y đã tin...Về bộ quần áo này, thế nào y cũng biết ta đã đến chỗ ở của y mà lấy trộm. Chỉ một điểm này, y cũng không tha thứ cho ta rồi...Lại còn cái mặt nạ da người...nếu ta nói trắng ra, có phải là kế hoạch của ta sẽ bị hổng hết không?

Y vừa sợ hãi vừa suy nghĩ cách thoát thân. Trung Nhạc Chi Chủ lại lên tiếng hỏi tiếp:

- Cổ Thất Đình, người có chịu nói không?

Y thấy vẻ mặt của Trung Nhạc Chi Chủ rất dữ tợn, vội lui về phía sau hai bước, sắc mặt nhợt nhạt, ấp úng mãi mới trả lời được :

- Âu Dương huynh...lỗi ở như đệ...đệ đã đa thương lệnh đồ...

Nói tới đó, y sực nghĩ ra được một kế, liền nói tiếp :

- Lúc này tính mạng của lệnh đồ nguy hiểm lắm, huynh mau đi cứu chữa...

Y chưa nói dứt thì đã quay người chạy ngay.

Trung Nhạc Chi Chủ bỗng cả kinh hai mắt lộ hung quang, giận dữ nhìn theo sau lưng Hàn Thiên Cô Tú rồi cũng giở khinh công ra đuổi theo liền...

Hàn Thiên Cô Tú đoán không sai, Âu Dương Tử nghe thấy Lôi Vân bị thương nặng thế nào không nghĩ đến khác nữa, cho nên y vừa nói tới đó đã quay mình chạy ngay.

Hàn Thiên Cô Tú cầm đầu chạy một hồi tới một bãi cỏ hoang, mới ngừng chân lại thở và quay đầu lại nhìn, thấy Âu Dương Tử không đuổi theo nữa, trong lòng mừng rỡ vô cùng.

Lúc này, y không còn sợ hãi gì nữa, trái lại còn cười như điên như cuồng, rất đắc trí nói :

- Âu Dương Tử ! Âu Dương Tử ! Dù người lợi hại đến đâu cũng không sao thoát khỏi được những thế tuyệt diệu này của ta...

Nói tới đó, y vội ngắt lời nhìn ngược nhìn xuôi một hồi, không có ai cả, lúc ấy y mới thở hắt ra một cái. Lần này, y không kêu như điên như cuồng nữa mà chỉ lặng nghĩ rằng:

- Quỷ Thủ tuyệt nghệ của Quỷ Thủ Lệnh Hồ Bằng giỏi thật. Khiến tiểu tử Lôi Vân cứ tưởng ta là sư phụ của y thật...Y ba ngày có thể làm ra được một cái...mười lăm ngày có thể làm được ba cái...mười lăm ngày sau....giang hồ sẽ tái xuất hiện....

Y vừa nghĩ tới đó, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng động rất khẽ. Y giật mình kinh hãi, vội quay đầu lại nhìn, thấy có một người tuổi trạc trung niên, mặc áo toàn trắng, đứng ở chỗ cách mình chừng năm trượng.

Cổ Thố Đình ngắm nhìn người đó một hồi, rồi bỗng cười như điên như khùng và đắc trí nói :

- Tưởng là ai? Ra là Phong lão đệ. Ha ha... Mỗ đang kiếm lão đệ, có một việc này muốn thương lượng với lão đệ.

Người đó chính là Phù Dung Lang Quân Phong Tề Giao. Cổ Thố Đình lại nghĩ tiếp:

- Việc này một mình ta sẽ mệt lắm. Phải có người giúp ta mới được !

Y bỗng tiến tới cạnh Phù Dung Lang Quân, dĩ tai khẽ nói vài câu.

Thoạt tiên, Phong Tề Giao rất ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn, nhưng sau y lại kinh hoảng, và vội buột miệng hỏi :

- Chết rồi ư? Huynh nói...

Cổ Thất Đình vội xua tay và nói tiếp :

- Hiền đệ hãy tỉnh tâm nghe mỗ nói đã...

Y lại tiến lên, dĩ tai Phong Tề Giao nói thêm một hồi nữa.

Lúc bấy giờ Phong Tề Giao mới lộ vẻ tươi cười và từ cười khẽ biến thành cười to, sau cùng cười như điên như khùng, và giơ tay lên vỗ vai Hàn Thiên Cô Tú một cái, nói :

- Cổ huynh giỏi thật. Hà hà... Quả thật là diệu kế...

Cổ Thất Đình cũng bắt chước y, cười như điên. Hiển nhiên âm mưu của chúng phải lợi hại như thế nào, cả hai mới có tiếng cười như vậy.

Một lát sau, Hàn Thiên Cô Tú bỗng nghiêm nét mặt lại, nói tiếp :

- Phong lão đệ chớ có hiểu lầm Cổ mỗ. Sở dĩ mỗ phải làm như vậy là để trả thù cho huynh và khiến tất cả võ lâm chống đối với Giang Hồ Tam Kỳ. Hà...phen này phải làm cho những nhân vật của phe chúng ta mà xưa nay vẫn bị người ta gọi là tà phái yêu ma, nở mặt một phen...

Phong Tề Giao nghe nói cũng đắc trí, đỡ lời :

- Cổ huynh chớ có nói như vậy, bất cứ huynh có dụng ý gì, hễ việc gì có lợi đệ làm liền. Huống chi lại là việc của lão huynh...hà hà...

Nói xong, y lại cười như điên như khùng, và thở một hơi thật mạnh rồi nói tiếp :

- Cổ huynh có thấy không? Ngay bây giờ đệ đã nở mày nở mặt rồi.

Hàn Thiên Cô Tú mắt bỗng lộn hung quang, ngửng đầu nhìn trời nghĩ bụng :

- Cổ Thất Đình ta sẽ thống lãnh đệ tử của Tam Tuyệt Nhị Quân đối phó với những nhân vật chính phái mà xưa nay vẫn tự phụ...

Nghĩ tới đó, y lại cúi nhìn hai bàn tay mình và nghĩ tiếp :

- Người thứ nhất mà ta sẽ đối phó là Trung Nhạc Chi Chủ Âu Dương Tử...

Nghĩ tới đó, y nhận thấy âm mưu và kế hoạch của y rất chu đáo, nên y lại cười như điên như cuồng tiếp. Nhưng tiếng cười của y rất rùng rợn, khiến ai nghe cũng phải rùng mình kinh hãi.

Không bao lâu, tiếng cười ấy sẽ nổi lên ở tai của các người trong võ lâm, và sẽ làm cho rất nhiều người phải phờ xác ở ngoài cánh đồng... Có rất nhiều người vì tiếng cười ấy mà đổ máu. Thảo nào mà y với Phong Tề Giao đặc trí như vậy.

oOo

Ở chỗ cuối cùng eo núi, bỗng có tiếng người kêu gọi luôn luôn :

- Vân nhi ! Vân nhi !... Con ở đâu thế?

Trung Nhạc Chi Chủ mặt lộ vẻ lo âu, đi khắp mọi nơi tìm kiếm Lôi Vân. Dần dần tiếng kêu gọi của ông ta đã khàn rồi mà vẫn chưa tìm thấy hình bóng của Lôi Vân đâu hết.

- Vân nhi ! Con ở đâu thế? Mau ra đây ! Ta là đại thúc...

Âu Dương Tử vừa đi tìm kiếm, vừa kêu gọi như vậy. Ông ta biết nếu không tìm thấy Lôi Vân, không những đồ đệ của mình sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng, mà đồ đệ sẽ hiểu lầm mình mãi mãi.

Ông ta đang bàng hoàng, thì bỗng nghe thấy phía sau có tiếng gió động. Công lực của ông ta rất thâm hậu, chỉ hơi chú ý một chút đã phát giác phía sau mình có mấy người đang đi tới. Ít nhất cũng trên năm người, và đang từ từ tiến tới chỗ ông đứng.

Âu Dương Tử đưa mắt nhìn về phía trước, thấy chỗ cách mình nửa trượng, có một đồng cỏ cao hơn đầu người. Ông ta vội đi tới trước đồng cỏ ấy, giả bộ làm như không biết phía sau có người, cứ tìm kiếm Lôi Vân hoài, mồm thì kêu gọi :

- Vân nhi ! Vân nhi !...

Giọng kêu gọi của ông ta rất cao, dù Lôi Vân ở chỗ cách ông ta hơn dặm cũng có thể nghe thấy được. Huống hồ lúc ấy Lôi Vân lại đang ở chỗ gần ông ta. Tiếng kêu gọi ấy đã lọt vào tai chàng...

Lôi Vân hơi ưỡn người lên, đôi mắt lơ đãng, nhưng vẫn không kém vẻ hung hăng, để ý nhìn nhất cử nhất động của ân sư. Chàng nghiêng răng mím môi chịu nhin mối đau của vết thương ở trên vai, và một mặt lại phải cố nén cho tình cảm của mình khỏi bị khích động.

Những tiếng gọi “Vân nhi” như từng mũi kim một đâm sâu vào trong đáy lòng, chàng liền nghĩ bụng :

- Người trên thế gian này đều tàn ác hết... Không ngờ ân sư đối với ta cũng như thế...đả thương ta còn chưa đủ, bây giờ lại...

Chàng nhin đau không lên tiếng nói, và trống ngực đập càng mạnh thêm.

Bỗng nhiên, Lôi Vân cả kinh, vì chàng thấy ân sư đã tới chỗ cách mình không đầy hai thước. Đồng thời, chàng lại thấy phía sau ông ta có năm sáu cái bóng đen phi tới, nhất là chàng thấy một cái bóng đen đã nhảy tới tấn công.

Chàng không sao nhìn được, liền lớn tiếng kêu gọi :

- Đại thúc, cẩn thận...

Sự thật thì Âu Dương Tử đã biết phía sau mình có người tấn công lén rồi, nên không đợi chờ đối phương tới gần, ông ta đã hất tay áo một cái, quật trúng ngay vào cái bóng đen đang tấn công lén kia.

Tiếng kêu gọi của Lôi Vân tuy rất yếu ớt, nhưng không khác gì một mũi kim rất phấn khởi châm vào người Âu Dương Tử vậy, nên ông ta đã vội vàng nhảy tới chỗ có tiếng kêu gọi

Đồng thời, phía sau kẻ tấn công lén đã thét lên một tiếng rất thảm khốc. Đủ thấy y chịu không nổi cái phát ấy của Âu Dương Tử.

Âu Dương Tử không còn nghĩ ngợi gì đến bọn người kia nữa. Ông đã trông thấy Lôi Vân và thấy vẻ mặt của chàng như thế nào. Ông ta mũi lòng vô cùng, suýt tí nữa thì ôm chàng lên khóc lóc một hồi.

Ông ta trông thấy mặt của Lôi Vân nhợt nhạt, người rung lắc bầy, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng lạnh lùng, bên trong còn bao hàm sự sợ sệt, phần hận và nghi ngờ. Ông ta rất cảm động, cúi người xuống ẵm Lôi Vân lên, với giọng run run nói :

- Vân nhi, con nhìn kỹ chưa? Nhìn kỹ chưa? Ta mới là đại thúc của con, là đại thúc của con...

Lôi Vân không kháng cự gì hết, cứ để yên cho ông ta ẵm, hai mắt nhắm nghiền, hậm hực đáp :

- Vâng ! Tôi biết ông là đại thúc, nhưng từ giờ đi tôi không gọi ông là đại thúc nữa...

Âu Dương Tử lòng đau như dao cắt. Thấy bả vai bên phải của Lôi Vân dính đầy máu, cả cánh tay áo cũng bị máu nhuộm đỏ thẫm, liền thở dài một tiếng và nói tiếp :

- Sao con ngu xuẩn thế, không nhận xét kỹ...

Lôi Vân bỗng trợn mắt lên, mặt lộ sát khí, lạnh lùng đỡ lời :

- Đừng nói nữa ! Tại sao tôi không trông thấy rõ? Tôi không những đã trông thấy rõ mà còn biết rõ thế giới này rất tàn nhẫn...

Âu Dương Tử cả kinh, biết Lôi Vân đã hiểu lầm, tưởng Hàn Thiên Cô Tú đã thương chàng là ông.

Đột nhiên có tiếng khí giới va đụng nhau và tiếng rú kêu rất thánh thót nổi lên phía sau. Âu Dương Tử giật mình kinh hãi, thấy sáu người đứng bao vây mình với Lôi Vân. Tay người nào cũng cầm trường kiếm, nhanh như điện chớp, ở bốn mặt tám phía đâm tới.

Vì vậy, ông ta không có thì giờ giải thích cho Lôi Vân, vội ẵm chàng lên, cất cánh tay trái một cái, ông ta đã phi thân lên trên cao rồi.

Lôi Vân nhắm nghiền hai mắt lại, nhưng tai vẫn nghe thấy tiếng khí giới va động, tiếng người kêu la hò hét và rú kêu rất thánh thót.

Chàng biết mình đang được sư phụ ẵm và đang hỗn chiến với bọn người kia. Chàng cảm thấy cánh tay của sư phụ vừa mạnh vừa hùng tráng...Nhưng đồng thời chàng cũng cảm thấy phần nộ, vì cánh tay hùng tráng này, một giờ trước đây suýt tí nữa thì đã giết chết chàng.

Đối phương sáu thanh kiếm cùng tấn công một lúc, mà Âu Dương Tử tay phải lại bận ẵm Lôi Vân, đã mệt nhọc mà chỉ còn có một cánh tay trái để chống địch, vô hình chung thân hình với công lực của ông ta cũng đều bị ảnh hưởng.

Những cái đó cũng không bị ảnh hưởng đến kiếm thế của ông ta lắm, mà điều làm cho ông ta đầu óc rối loạn, thân hình chậm hẳn là ông cảm thấy người của Lôi Vân run lẩy bẩy. Ông ta biết đồ đệ hãy còn hiểu lầm mình...

Một tiếng quát lớn nổi lên.

Âu Dương Tử trợn mắt lên nhìn thấy một đạo thanh quang nhanh như điện chớp nhằm ngực mình đâm tới. Ông ta vội dùng tay áo quét mạnh một thế, rồi tránh sang bên trái hai bước. Đồng thời, ông ta lại thấy phía sau bỗng có tiếng gió động, ông ta tức giận khôn tả, nghĩ bụng :

- Như vậy càng hay ! Năm năm nay ta chưa hề bước chân ra khỏi giang hồ, những người lại mặt này không những quên cả tên tuổi ta mà có lẽ quên cả lệ luật của giang hồ nữa...

Ông ta nổi giận, vận chân khí lên, thân hình như một mũi tên nhẹ như lá liễu nhẩy nhót lung tung, mồm thì quát lớn :

- Hãy khoan !

Tiếng quát lớn đó đã làm cho Lôi Vân giật mình thức tỉnh. Chàng ngừng đầu nhìn những người ở bốn chung quanh. Chàng liền cảm thấy hoảng sợ vô cùng, vì sáu người bao vây đó tuổi đều trên dưới ba mươi. Người nào người ấy cao lớn vạm

vỡ, đôi mắt sáng quắc. Chỉ thoáng trông, chàng cũng biết bọn này không phải là nhân vật tầm thường rồi.

Trong sáu người đó chỉ có hai người mặc áo vàng, còn bốn người kia mỗi người mặc một màu : xanh, đỏ, lục, trắng. Chàng biết ngay bọn người này là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân.

Lôi Vân trợn ngược đôi lông mày lên, lửa hờn phục thù lại nổi lên trên đầu óc chàng, nên chàng buột miệng nói :

- Mau buông tôi xuống...

Giọng nói của chàng rất hiên ngang. Âu Dương Tử giật mình kinh hãi ngơ ngác nhìn chàng và nghĩ bụng :

- Theo giang hồ đồn đại, Lôi Vân sở trường tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân. Nên đã làm cho Giang Nam Hiệp Cái nổi giận mà phải gửi Hiệp Nghĩa Thiếp đi khắp nơi. Vừa rồi, lúc ta lên núi tuy đã thấy rất nhiều cao thủ của hai bên chính tà. Chả lẽ lời đồn đại ấy không sai..., y quả thực là người truyền nhân của Tam Tuyệt Nhị Quân. Không có lẽ...

Đang lúc ấy, ông ta bỗng nghe thấy có tiếng cười the thé nổi lên. Đại hán áo xanh cười như điên như khùng và nói :

- Trung Nhạc Chi Chủ tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ. Sáu người chúng tôi dù có to gan đến đâu cũng không dám vượt râu cọp như vậy. Hà hà, nhưng sáu anh em chúng tôi đều là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân, mãi mới kiếm ra được người truyền nhân của Nhị Quân. Nay các hạ lại muốn bắt yếu nhân của phái chúng tôi kháng cự sư môn chúng tôi, như vậy chúng tôi chịu nhin sao nổi?

Nói xong y lại cười ha hả một hồi, rồi tiếp :

- Các hạ hãy để người truyền nhân của môn phái chúng tôi xuống. Chúng tôi vui lòng cung kính tiễn các hạ xuống núi ngay. Bằng không, hì hì...

Âu Dương Tử nghe nói ngạc nhiên vô cùng, nhưng lại nổi giận ngay, đang định trả lời thì bỗng nghe Lôi Vân khẽ nói :

- Dù sư phụ có định giết con đi chẳng nữa, cũng hãy đặt con xuống đã !

Thấy Lôi Vân nói như thế, Âu Dương Tử càng tức giận thêm, liền quát to :

- Được, để sư phụ đặt con xuống. Nếu con muốn làm nhục sư môn, thì sư phụ sẽ đích tay giết chết con...

Nói tới đó, ông buông tay ra. Lôi Vân lòng nặng chình chịch, người thơ thẩn đứng thẳng dậy, với giọng lạnh lùng trả lời Trung Nhạc Chi Chủ rằng :

- Xinh đừng có nói là tôi làm nhục sư môn nữa. Hừ ! Trước đây chừng một tiếng đồng hồ, suýt tí nữa thì tôi bị chết oan ở trong tay ông.

Trong lòng kích động quá đổi, nói tới câu sau cùng, tiếng nói của chàng đã bị khàn và hầu như gào khóc vậy. Chàng nói tiếp :

- Tôi chết cũng không đáng tiếc. Sư phụ, ân sư hãy nghe tôi nói đây ! Đây là lần cuối cùng tôi gọi ông như thế, rồi từ nay vĩnh viễn...hà hà... Ông sẽ không bao giờ nghe thấy tôi gọi ông như thế nữa... Tôi muốn chết...muốn chết lắm. Nhưng bảo tôi chết ở trong tay của một người mà tôi sùng bái nhất, kính ngưỡng nhất, thì tôi không bao giờ nhắm mắt được đâu...

Âu Dương Tử nghe thấy đồ đệ nói như thế, đột nhiên cả giận, nhưng bỗng trông thấy thân hình Lôi Vân lão đảo, hai mắt đỏ ngầu, nước mắt nhỏ rùng xuống như suối ướt đầm cả quần áo, mặt nhợt nhạt, bị ánh nắng chiếu vào trông càng rùng rợn thêm...

Những cái đó không làm cho Âu Dương Tử kinh hãi. Điều mà khiến ông ta kinh hoàng là bọn môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đứng ở quanh đó tên nào tên ấy mặt lộ vẻ hoài nghi và đang lăm lăm nói thầm với nhau rằng :

- Chả lẽ y là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ thật chẳng?

Trung Nhạc Chi Chủ nghe thấy lời nói ấy, không kinh hãi sao được? Nhưng chỉ trong thoáng cái thôi, ông ta đã trấn tĩnh được ngay, tay run rung chỉ Lôi Vân và hỏi :

- Vân nhi, trong thời gian một tháng nay, con đã làm những việc gì?

Vietkiem.com